Usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2014, sp. zn. 31 Cdo 1147/2012, ECLI:CZ:NS:2014:31.CDO.1147.2012.1

Číslo: 7/2015

Právní věta: Na základě dohody o převodu práv a povinností spojených s členstvím v bytovém družstvu uzavřené podle § 230 obch. zák. na nabyvatele přechází též práva a povinnosti vyplývající z dosavadního nájemního vztahu (právo nájmu družstevního bytu).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.09.2014

Spisová značka: 31 Cdo 1147/2012

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dohoda o převodu členských práv a povinností, Družstvo, Nájem bytu, Výpověď z nájmu bytu

Předpisy: § 230 obch. zák.
§ 714 obč. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 4. 10. 2010 určil, že „žalobce“ je od 23. 9. 2008 členem SBD PS (dále jen „družstvo“) (výrok I.), zamítl „žalobu“ v části, jíž se navrhovatel domáhal určení svého práva nájmu k bytu č. 33 v 11. nadzemním podlaží domu č. p. v L. 14 (dále jen „byt“) a uložení povinnosti družstvu uzavřít s ním řádnou nájemní smlouvu k bytu za stejných podmínek, za jakých jsou nájemní smlouvy uzavírány s ostatními členy družstva (výrok II.), a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.).

Vyšel přitom z toho, že:

> *1) Družstvo dne 22. 7. 2008 (nejpozději dne 25. 7. 2008) doručilo své člence H. K. výpověď z nájmu bytu, a to pro hrubé porušování povinností nájemce spočívající v neplacení nájemného a úhrad spojených s užíváním bytu.*
>
> *2) H. K. převedla dohodou ze dne 18. 9. 2008 práva a povinnosti spojená s členstvím v družstvu na navrhovatele (dále jen „dohoda“). Dohoda byla předložena družstvu 23. 9. 2008. Soud prvního stupně uvedl, že H. K. převedla s účinky ke dni 23. 9. 2008 svá členská práva a povinnosti v družstvu na navrhovatele a zánikem jejího členství v družstvu došlo ze zákona též k zániku jejího práva nájmu k bytu. Při převodu členských práv a povinností v družstvu nedochází dle názoru soudu k přechodu nájmu, ale nabyvateli vzniká podle článku 17 stanov*

družstva právo na uzavření nájemní smlouvy k družstevnímu bytu.

Jelikož však v projednávané věci došlo k převodu členských práv a povinností poté, co převodkyni byla doručena výpověď z nájmu bytu a běžela výpovědní doba, nevzniklo navrhovateli právo na uzavření nájemní smlouvy k bytu, ale pouze právo na přidělení bytu dle podmínek určených ve stanovách a interních předpisech družstva. Bylo by totiž v rozporu s dobrými mravy, aby nabyvatel v této situaci získal právo na uzavření nájemní smlouvy k bytu, jako by k žádné výpovědi nedošlo, tedy k přednostnímu uzavření nájemní smlouvy na úkor toho, komu svědčilo právo na uzavření nájemní smlouvy dle seznamu nebydlících členů.

K odvolání navrhovatele V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 21. 11. 2011 změnil (zamítavý) výrok II. usnesení soudu prvního stupně tak, že určil, že navrhovatel je nájemcem bytu (první výrok), a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

Odvolací soud – konstatuje, že navrhovatel se stal členem družstva již 18. 9. 2008 – uzavřel, že dochází-li k převodu členských práv a povinností, jsou převáděna všechna tato práva a povinnosti – na nabyvatele proto přechází též práva a povinnosti vyplývající z nájemního vztahu (právo nájmu družstevního bytu), jestliže to jejich povaha umožňuje; dosavadní nájemní vztah tedy nezaniká, ale na místo nájemce do něho vstupuje nabyvatel členských práv a povinností. Soud je tak oprávněn určit spolu s určením členství rovněž i to, kdo je nájemcem příslušného družstevního bytu.

Jelikož mezi účastníky v projednávané věci není sporu o tom, že H. K. byla oprávněnou nájemkyní bytu, přešla i tato práva a povinnosti v rámci převodu členských práv a povinností na navrhovatele.

Odvolací soud dále uvedl, že „právní následky" výpovědi z nájmu navrhovatele nestíhají, neboť jde o jednostranný adresovaný úkon, a tudíž jeho účinky nemohou dopadat na jinou osobu než nájemce, kterému byl adresován. Jsou-li členská práva a povinnosti vztahující se k družstevnímu bytu převáděna po doručení výpovědi jeho nájemci, nenastávají účinky výpovědi vůči nabyvateli převáděných členských práv a povinností. Takový důsledek by byl proti dobrým mravům, když důvod výpovědi nájmu by postihl osobu, která jej nezavinila; v důsledku výpovědi tak k zániku nájmu navrhovatele nedošlo.

Družstvo napadlo rozhodnutí odvolacího soudu v celém rozsahu dovoláním, opírajíc jeho přípustnost o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, uplatňujíc dovolací důvody dle § 241a odst. 2 o. s. ř. a navrhujíc, aby bylo rozhodnutí odvolacího soudu zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vadu řízení (ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.) spočívající v porušení ustanovení § 152 odst. 2, resp. § 153 odst. 2 o. s. ř. spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud „nevyčerpal celý předmět řízení" a rozhodl o jiném nároku, než který navrhovatel uplatnil v návrhu na zahájení řízení. Odvolací soud totiž určil, že navrhovatel je nájemcem bytu, ačkoliv se domáhal uložení povinnosti družstvu uzavřít s ním nájemní smlouvu k bytu.

Dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož dohoda není neplatná pro rozpor s dobrými mravy, poukazuje na (v dovolání uvedenou) judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž uzavření úplatné dohody o převodu členských práv a povinností v družstvu v situaci, kdy převodci již byla doručena výpověď z nájmu družstevního bytu, je v rozporu s dobrými mravy, neboť nájemce bytu se tak pokouší účinky výpovědi (zánik nájemního vztahu) obejít. Dohodu považuje dovolatel za absolutně neplatnou i proto, že neobsahuje ujednání, zda jde o převod úplatný, či bezúplatný, a že členská práva a povinnosti měla na nabyvatele přejít zpětně ke dni 10. 9. 2008.

Dovolatel zpochybňuje taktéž závěr, podle něhož členství v družstvu (a s ním spojené právo nájmu

bytu) navrhovatel nabyl již dnem uzavření dohody, neboť její účinnost nebyla odložena. Tento závěr podle dovolatele odporuje znění ustanovení § 230 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, a „mohl by vést k problémům", byla-li by družstvu dohoda předložena s větším časovým zpožděním.

Napadené rozhodnutí považuje dovolatel konečně za nepředvídatelné, neboť odvolací soud – veden nesprávným názorem, podle něhož je-li součástí práv a povinností člena bytového družstva nájemní vztah k družstevnímu bytu, „přechází" při převodu členských práv a povinností na nabyvatele i práva a povinnosti vyplývající z tohoto nájemního vztahu – rozhodl v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu a určil, že navrhovatel se stal přímo na základě dohody o převodu členských práv a povinností nájemcem bytu, aniž by s ním družstvo muselo uzavřít novou nájemní smlouvu.

Soudní praxe se dle dovolatele přitom ustálila v (opačném) závěru, podle něhož na základě dohody o převodu členských práv a povinností v bytovém družstvu nevstupuje nabyvatel do práv a povinností, které vyplývají z nájemní smlouvy. V tomto směru dovolatel odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 26 Cdo 2662/2007, jakož i na rozsudek ze dne 19. 11. 2003, sp. zn. 26 Cdo 501/2003, či usnesení ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. 29 Odo 330/2005.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Tříčlenný senát č. 29, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, při posouzení otázky, zda nabyvatel na základě dohody o převodu práv a povinností spojených s členstvím v bytovém družstvu (členského podílu) vstupuje do práv a povinností vyplývajících z nájemní smlouvy uzavřené mezi dosavadním členem (převodcem) a družstvem, dospěl k právnímu názoru odlišnému od toho, který byl vyjádřen v dosavadní judikatuře Nejvyššího soudu, totiž, že dohodou o převodu práv a povinností spojených s členstvím v bytovém družstvu uzavřenou podle § 230 obch. zák. nepřechází právo nájmu k družstevnímu bytu (za mnohá rozhodnutí srov. např. rozsudek ze dne 19. 11. 2003, sp. zn. 26 Cdo 501/2003, či usnesení ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. 29 Odo 330/2005). Tříčlenný senát č. 29 zastává názor, podle něhož nabyvatel členských práv a povinností v družstvu vstupuje i do postavení nájemce nájemní smlouvy uzavřené mezi dosavadním členem (převodcem) a družstvem.

Proto rozhodl o postoupení věci (dle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů) k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia. Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a je i důvodné.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval nejprve správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

1) Ke vstupu nabyvatele členského podílu v bytovém družstvu do práv a povinností z nájemní smlouvy uzavřené mezi převodcem členského podílu a družstvem:

Vzhledem k době, kdy došlo k převodu práv a povinností spojených s členstvím v družstvu na navrhovatele, je pro další úvahy Nejvyššího soudu rozhodné znění níže uvedených ustanovení účinné k 18. 9. 2008, tedy znění zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a obchodního zákoníku

naposledy ve znění zákona č. 230/2008 Sb.

Podle § 714 obč. zák. zánikem členství osoby v bytovém družstvu zanikne její nájem bytu. Osoba, jejíž nájem bytu zanikl, není povinna se z bytu vystěhovat, pokud jí není zajištěna bytová náhrada za podmínek uvedených v § 712 odst. 2 a 3, popřípadě poskytnuto přístřeší za podmínek uvedených v § 712 odst. 5. Vrácení členského podílu se může člen domáhat teprve po vystěhování z bytu, a to ve lhůtě dané stanovami družstva.

Z ustanovení § 230 obch. zák. vyplývá, že převod práv a povinností spojených s členstvím v bytovém družstvu na základě dohody nepodléhá souhlasu orgánů družstva. Členská práva a povinnosti spojená s členstvím přecházejí na nabyvatele ve vztahu k družstvu předložením smlouvy o převodu členství příslušnému družstvu nebo pozdějším dnem uvedeným v této smlouvě. Tytéž účinky jako předložení smlouvy o převodu členství nastávají, jakmile příslušné družstvo obdrží písemné oznámení dosavadního člena o převodu členství a písemný souhlas nabyvatele členství.

Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu se podává, že práva a povinnosti spojená s členstvím v družstvu, označovaná též jako členský podíl, představují souhrn práv a povinností člena vůči družstvu, který může být předmětem právních úkonů zásadně pouze jako celek, nikoliv některá jeho (dílčí) část či jednotlivé právo (povinnost) (pro poměry bytového družstva srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. 29 Odo 1101/2006, či ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1989/2011, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročník 2013, pod číslem 95; obě rozhodnutí jsou, stejně jako další rozhodnutí citovaná níže, veřejnosti dostupná na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Není přitom pochyb o tom, že členskými právy a povinnostmi převáděnými dohodou podle § 229 a § 230 obch. zák. jsou jednak individuální práva a povinnosti určená stanovami vztahující se ke konkrétnímu bytu (včetně práva nájmu bytu), jednak práva, která příslušejí každému členu družstva a nepřipínají se ke konkrétnímu bytu či nebytovému prostoru (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 1378/2006, ze dne 26. 2. 2008, sp. zn. 29 Odo 1101/2006, ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1989/2011, ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 3038/2011, či ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2398/2010).

Mají-li být předmětem převodu podle § 230 obch. zák. zásadně všechna členská práva a povinnosti převodce vůči družstvu, musí být převáděna zásadně též všechna individuální práva a povinnosti vztahující se ke konkrétnímu bytu (nejen subjektivní právo nájmu bytu), jsou-li tato spjata dle své povahy s členstvím v družstvu (nájemním vztahem), nikoliv s osobou převodce (dosavadního člena družstva) – jinak řečeno, nejde-li o právo nebo povinnost osobní povahy, jež by bylo z účinků převodu „jen“ členských práv a povinností vyloučeno.

Individuální práva a povinnosti člena družstva vztahující se ke konkrétnímu bytu jsou souhrnem subjektivních práv a povinností převodce (dosavadního člena družstva), která vyplývají nejen ze stanov, ale v případě tzv. bydlícího člena především též z nájemní smlouvy uzavřené mezi převodcem (původním nájemcem bytu) a družstvem, neboť zejména v ní jsou daná práva a povinnosti individualizována jak co do svého obsahu, tak předmětu, k němuž se vztahují (bytu, k němuž se připínají). Jelikož zásadně nejde o práva a povinnosti osobní povahy, „přechází“ v důsledku převodu členského podílu i práva a povinnosti vztahující se ke konkrétnímu bytu rovněž na nabyvatele členského podílu.

Opačný závěr (podle něhož na nabyvatele přechází – ve vztahu k družstevnímu bytu – pouze práva vyplývající ze stanov, tedy jen právo na uzavření nové nájemní smlouvy) by ve svém důsledku znamenal, že nabyvatel nevstupuje do všech, ale pouze do vybraných práv a povinností převodce vůči družstvu, přestože převod pouze některých práv a povinností (jejich vyčlenění z členského podílu)

zásadně přípustný není. O výjimečnou situaci, za níž předmětem převodu může být i jen část členských práv a povinností v družstvu, v tomto případě nejde (po vyčlenění části individuálních práv a povinností vztahujících se ke konkrétnímu bytu nezůstane převodci zachován plnohodnotný členský poměr ani není založen plnohodnotný členský poměr nabyvatele).

Závěr, podle něhož nabyvatel členských práv a povinností nabývá též práva a povinnosti vyplývající z nájemní smlouvy (vstupuje do postavení nájemce), lze gramatickým výkladem dovodit též z výslovného znění ustanovení § 714 obč. zák., podle něhož „…zanikne její nájem bytu…“ – je tedy zřejmé, že jde o zánik subjektivního práva nájmu bytu převodce, nikoliv o zánik nájemního vztahu jako takového, neboť jinak by bylo zájmeno „její“ v textu zákona užito nadbytečně. Nájemní vztah (jako základní právo majetkové složky členského podílu) trvá i nadále, ale dochází v něm ke změně subjektů, když na místo původního člena družstva a nájemce bytu vstupuje nabyvatel členského podílu.

Zcela pominout pak nelze ani skutečnost, že dohody o převodu členského podílu v bytovém družstvu jsou uzavírány zásadně za účelem převodu nájmů družstevních bytů a měla-li by být práva a povinnosti z nájemní smlouvy z převodu vyloučena, musel by tak zákon výslovně stanovit (což nečiní). Takový výklad by byl zjevně v rozporu s hlavním účelem daného institutu.

Nejvyšší soud proto sdílí závěr odvolacího soudu, podle něhož na základě dohody uzavřené podle § 230 obch. zák. na nabyvatele přechází též práva a povinnosti vyplývající z dosavadního nájemního vztahu (právo nájmu družstevního bytu), jestliže to jejich povaha umožňuje; daný nájemní vztah nezaniká, ale na místo nájemce do něj vstupuje nabyvatel členského podílu. V tomto ohledu jde o situaci s obdobnými důsledky, jako má splnění dohody o výměně bytů (§ 716 obč. zák.). Závěry, podle nichž ke dni splnění dohody o výměně bytů vstupují účastníci dohody (nájemci) ve výměnou získaných bytech do nájemního poměru založeného nájemní smlouvou mezi pronajímatelem a původním nájemcem a ke stejnému okamžiku jim zaniká dosavadní nájemní vztah ke směňovanému bytu, přičemž podmínkou vzniku nájemního poměru k výměnou získanému bytu není uzavření nové nájemní smlouvy, odůvodněné a formulované Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 31. 5. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1230/99, uveřejněném pod číslem 7/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, se přiměřeně uplatní i při převodu členského podílu v bytovém družstvu.

2) Ke stavu, v němž nabyvatel členského podílu v bytovém družstvu přebírá práva a povinnosti spojená s členstvím v bytovém družstvu:

V usnesení ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1158/2009, Nejvyšší soud dále uzavřel, že dědic, jakožto universální sukcesor zůstavitele – člena bytového družstva – vstupuje do členských práv a povinností zůstavitele, a to v tom „stavu“, v jakém se „nacházely“ ke dni smrti zůstavitele. Jeho postavení ve vztahu k družstvu je tudíž stejné, jaké bylo postavení zůstavitele.

Tento závěr se obdobně uplatní též v případě převodu členských práv a povinností, neboť způsob jejich nabytí (ani okolnost, že v případě převodu jde o singulární, nikoliv univerzální sukcesi) pro posouzení „stavu“, v jakém jsou práva a povinností nabývána, není rozhodný. I při převodu členského podílu tak na nabyvatele přechází členská práva a povinnosti v tom „stavu“, v jakém se „nacházejí“ ke dni účinnosti dohody uzavřené podle § 230 obch. zák. Právní postavení nabyvatele ve vztahu k družstvu je zásadně stejné, jaké bylo právní postavení jeho předchůdce.

Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že převedla-li H. K. svá členská práva a povinnosti v družstvu na navrhovatele po doručení výpovědi z nájmu bytu (v průběhu výpovědní doby), nabyl navrhovatel práva vztahující se k bytu „zatížená“ výpovědí. Jinak řečeno, účinky výpovědi se vztahují též na navrhovatele, přestože její důvody sám nezavinil, a mají stejný vliv na trvání nájemního vztahu, jako kdyby ke změně v osobě nájemce vůbec nedošlo (k účinkům výpovědi z

nájmu bytu v případě singulární sukcese práv a povinností srov. obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 26 Cdo 130/2006, uveřejněný pod číslem 87/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Aplikace názoru odvolacího soudu, podle něhož se účinky výpovědi, jakožto adresovaného právního úkonu, vztahují pouze na jejího adresáta, by – dovedena do důsledku – umožňovala obejít účinky výpovědi právě převodem členských práv a povinností.

Právní posouzení účinků výpovědi z nájmu bytu na právní postavení navrhovatele odvolacím soudem tak není správné, a tudíž závěr, podle něhož je navrhovatel nájemcem bytu, je (přinejmenším) předčasný.

Jelikož je dovolání v projednávané věci (bez dalšího) přípustné, zabýval se Nejvyšší soud i tím, zda řízení netrpí vadami uvedenými v ustanovení § 242 odst. 3 o. s. ř., které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Především nelze pominout, že hmotněprávní závěr, podle něhož v důsledku převodu práv a povinností spojených s členstvím v bytovém družstvu přechází na jejich nabyvatele též práva a povinnosti vyplývající z dosavadního nájemního vztahu (právo nájmu družstevního bytu), s sebou přináší i odpovídající závěr procesní. Má-li být s členstvím v družstvu spojen i nájem družstevního bytu (nejde-li tedy o tzv. „nebydlícího člena“ bytového družstva, jako tomu bylo např. ve věci projednávané Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. 29 Cdo 801/2013), nelze rozhodnutí o určení členství odtrhnout od rozhodnutí o určení nájemního vztahu. V tomto případě tak jde o situaci, kdy z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky a soud je oprávněn návrhy účastníků překročit (§ 153 odst. 2 o. s. ř.). Odvolací soud proto pochybil, měl-li za to, že otázka určení členství navrhovatele v družstvu je již pravomocně vyřešena. Nezabýval-li se odvolací soud z tohoto důvodu námitkami, které byly vzneseny proti platnosti dohody, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Protože otázka určení členství navrhovatele v družstvu nebyla (chybně) předmětem odvolacího řízení, nemohla být přezkoumávána ani v dovolacím řízení. Nejvyšší soud se proto nezabýval námitkami zpochybňujícími platnost dohody ani otázkou nabytí její účinnosti; na odvolacím soudu nyní bude, aby je při opětovném rozhodnutí ve věci náležitě posoudil (zejména z hledisek obsažených v důvodech usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2009, sp. zn. 29 Cdo 328/2007, a ze dne 19. 10. 2011, sp. zn. 31 Cdo 271/2010, uveřejněných pod čísly 16/2010 a 31/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

V další fázi řízení odvolací soud rovněž nepřehlédne, že svým rozhodnutím v rozporu s ustanovením § 152 odst. 2, věty první, o. s. ř. nevyčerpal celý předmět řízení, když nerozhodl o návrhu, kterým se navrhovatel domáhal uložení povinnosti družstvu uzavřít s ním nájemní smlouvu k družstevnímu bytu.

Ani názor zaujatý odvolacím soudem, podle něhož byl oprávněn rozhodnout o určení nájemního vztahu, jelikož navrhovatel vstoupil do postavení nájemce (vycházeje z pravomocného určení, že navrhovatel se stal členem družstva), totiž sám o sobě nijak neodůvodňuje, proč nebylo (též) rozhodnuto o návrhu na plnění (na uložení požadované povinnosti), který navrhovatel – vedle určovacího návrhu – taktéž uplatnil.

Jelikož právní posouzení věci odvolacím soudem není (zčásti) správné a řízení v projednávané věci trpí uvedenou vadou, Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu podle § 243b odst. 2, věty za středníkem, o. s. ř. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.